

Ο όσιος Σεραφείμ μονάζει στην έρημο του Σαρώφ.

Αγιος Ιουστίνος Πόποβιτς

Όσιος Σεραφείμ του Σάρωφ.

Όταν εγκατέλειψε τον κόσμο ο μακάριος Πρόχορος (μετέπειτα όσιος Σεραφείμ), ταξίδεψε πριν απ' όλα για προσκύνημα στην λαύρα του Κίεβο-Πετσέρσκυ. Εκεί ένας διορατικός έγκλειστος λεγόμενος Δοσίθεος, διαβλέποντας στον Πρόχορο τον καλό ασκητή του Χριστού, τον πρόέτρεψε να πάει στην έρημο του Σαρώφ για να σωθεί.

– Πήγαινε, τέκνο του Θεού, του είπε, και μείνε στην μονή του Σαρώφ· αυτός ο τόπος θα σου είναι εις σωτηρίαν· με την βοήθεια του Θεού εκεί θα τελειώσεις και την επί γης ξενητεία σου. Το Άγιο Πνεύμα, ο θησαυρός των αγαθών, θα σε οδηγήσει στην αγιότητα.

Υπακούοντας στην συμβουλή του προορατικού στάρετς, ο Πρόχορος ταξίδεψε στην έρημο του Σαρώφ. Εκεί τον δέχθηκε με αγάπη ο ηγούμενος π. Παχώμιος, ένας πράος και ταπεινός μοναχός που ασκούσαν πολύ στη νηστεία και την προσευχή και αποτελούσε υπόδειγμα στους μοναχούς. Διαβλέποντας ο π. Παχώμιος τον ωραίο πόθο του Προχόρου, τον συγκατέλεξε μεταξύ των υποτακτικών και τον παρέδωσε στην καθοδήγηση του γέροντος ιερομονάχου Ιωσήφ, οικονόμου της μονής.

Κάτω από την υπακοή του π. Ιωσήφ, ο Πρόχορος εκπλήρωνε με ζήλο όλους τους κανονισμούς και τα τυπικά, καθώς και διάφορα διακονήματα στο αρτοποιείο, στα πρόσφορα και στο ξυλουργείο. Εκτός αυτών είχε και το διακόνημα του εκκλησιαστικού. Ποτέ δεν έμενε χωρίς

εργασία, αλλά με την συνεχή απασχόληση κοπίαζε να προφυλάγει τον εαυτό του από την ακηδία, την οποία θεωρούσε ως τον πιο επικίνδυνο πειρασμό για τον μοναχό.

– Η ασθένεια αυτή, έλεγε αργότερα βάσει της προσωπικής του πείρας, θεραπεύεται με την προσευχή, την αποχή από την αργολογία, το εργόχειρο, την μελέτη της Αγίας Γραφής και την υπομονή, επειδή ακριβώς η ακηδία γεννάται από την μικροψυχία, την αμέλεια και την αργολογία.

Στις ακολουθίες ο Πρόχορος ερχόταν πριν απ' όλους και έμενε ακίνητος όσο και αν διαρκούσε η ακολουθία. Όταν δεν ήταν στο ναό, του άρεσε ν' αποσύρεται στο κελί του. Ασχολούμενος με το εργόχειρο ή με οποιοδήποτε άλλο διακόνημα, κρατούσε ακατάπαυστα στο νου και την καρδιά την ευχή του Ιησού και με την δύναμή της κατανικούσε τους ποικίλους δαιμονικούς πειρασμούς.

Μη βρίσκοντας αρκετή την ηρεμία και ησυχία της μονής του Σαρώφ και μιμούμενος μερικούς γέροντες του κοινοβίου, οι οποίοι με την ευλογία του ηγουμένου έφευγαν από τα όρια της μονής στα βάθη του μοναστηριακών δασών ζητώντας ολοκληρωτική μόνωση, πήρε ευλογία από τον γέροντά του Ιωσήφ να αποσύρεται τις ελεύθερες ώρες στο πυκνό δάσος χάριν της ησυχαστικής προσευχής.

Με την προσευχή είχε συνδυάσει την εγκράτεια και την νηστεία. Την Τετάρτη και την Παρασκευή δεν έτρωγε καθόλου, ενώ τις άλλες ημέρες από μία φορά.

Όλοι έτρεφαν σεβασμό και αγάπη προς τον ασυνήθιστο ασκητή, του οποίου τα ακατάπαυστα και εντυπωσιακά ασκητικά κατορθώματα δεν ήταν δυνατόν να κρυβούν παρά την βαθιά του ταπείνωση. Ιδιαίτερη αγάπη και εμπιστοσύνη του έδειχναν οι γέροντες Παχώμιος και Ιωσήφ, σαν να ήταν κατά σάρκα τέκνο τους. Ο νέος ασκητής του Χριστού είχε την αγάπη και τον καθολικό σεβασμό των μοναχών του Σαρώφ.

Από το βιβλίο: Αρχιμ. Ιουστίνου Πόποβιτς, Οσίου Σεραφείμ του Σαρώφ Βίος, Εκδόσεις «Το Περιβόλι της Παναγίας», Θεσσαλονίκη 1991, σελ. 12.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>